

Жури

Жури

Катя Петрова (режисьор) – председател

Андрей Запорожски (Русия, сценограф)

Ирослав Петков (актьор)

Награди

Awards

Голямата награда за чуждозичен спектакъл – на **Юбю на масата** на Театър „De la Pire Espees“, Канада.

Награда за най-добър български спектакъл – на **Сливи за смет** на Центъра за изкуства „За Родопите“.

Награда за творчески търсения (и тъпки) във визуалния театър – на **Цветята на малката Ида** на ДКТ-Видин.

Награда за творчески търсения (и терзания) във визуалния театър – на **В тъмното** на Кулден театър, Суботица, Сърбия.

Награда за успешен старт (шут) – на **Страната без остриета** на Театър „Хенд“.

Награди

на холандското жури Awards Of The Jury From Holland

I награда на Сливи за смет на Центъра за изкуства „За Родопите“.

II награда на Вещицата и шарената като гъза котка на Театър „Ателие 313“.

III награда на Цветята на малката Ида на ДКТ-Видин.

Извънредна награда на Загубеното време на Театър „Плюс“, Испания.

Детското жури Children's Jury

Награда на Цветята на малката Ида на ДКТ-Видин.

Награда на Имамо едно време един крал... на Театър „Verde N.O.V.“, Италия.

Моменти от закриването

В Пловдив през септември

Богдана Костуркова

Международният куклено-театрален фестивал в Пловдив „Двама са малко – трима са много“ и в деветнайсетото си издание заложи на разнообразен афиш за малки и големи зрители, на класически и модерни изразни средства и даде възможност да покажат уменията си представители на различни системи и възгледи за куклен театър. В дните от 2 до 6 септември на 2010 година бяха показани 17 постановки от България, Испания, Италия, Армения, Словения, Сърбия, Канада, Иран и Турция в конкурсната и извънконкурсната програма. Днес, когато пиша впечатленията си от това издание на обичания от мен фестивал, в съзнанието ми са останали само няколко. И не защото селекцията е изпуснала нещо интересно или особено важно от продукцията на българските театри или е поканила постановки от „периферията“. Просто в афиша имаше добри, професионални, стандартни постановки, които обаче не излизат от рамките на вече познатото. Изглежда за успешен можем да определяме фестивал, който съумява да открие повече от една постановка, да улови движение на творчеството, което предстои да навлезе в „масова употреба“. В този смисъл намирам деветнайсетото издание на „Двама са малко – трима са много“ за успешно, тъй като на него се открояха

две представления на творци, които свързват своята биография с този фестивал – Магдалена Митева и Десислава Минчева. И двете показваха, че развиват таланта си и добавят нови и нови щрихи към вече заявеното си творческо кредо. И не само те.

Десислава Минчева изпълни „Сливи за смет“ на режисьора и продуцента Петър Тодоров в Център за изкуства „За Родопите“ в сътрудничество с несъществуващия вече Родопски драматичен театър „Николай Хайтов“ от Смолян и извън конкурсната програма театрално-танцовото соло „Коса“. Че Десислава Минчева е актриса с въображение и смелост да го пусне на воля знам от предишни срещи с нея именно на този фестивал, но „Коса“ остави у мен усещането за етюд и/или екзерсис, не за самостоятелно театрално представление. „Сливи за смет“ беше представлението, което провокира въображението и емоцията ми. Подредената от Петър Тодоров мозайка на характери – ярки, сочни, ударни с машабите си, намира удачното сценично решение от сценографа Ханна Шварц: гола сцена и на нея една актриса и една вещ, която се трансформира във всичко, необходимо за сценичния разказ и остава свобода за артистизма и територия на актрисата да представя нови и нови герои. Спектакъл с много ведрост, изборе

пателност, умело и възхновяващо оживяване на материята и превръщането ѝ в действащо лице. Струва ми се, че след време ще имам усещането за няколко изпълнители на тази постановка – така разнообразна и динамично променяща се бе Десислава Минчева в образите на различните герои от приказката. Музиката на Георги Андреев провокира и чувството за национална самоирония, и усещането за митологична дълбочина на сюжета. Един спектакъл – намигване към добрите и лошите страни на националния характер, поднесен с много чувства за хумор и усет за детайла. „Сливи за смет“ бе акцент на фестивала именно с въображението и артистизма, които отстоява.

„Цветята на малката Ида“ по приказката на Андерсен е авторски спектакъл на Магдалена Митева с трупата на Видинския куклен театър. Магдалена отново работи с композитора Владо Ковачев, с когото имат изграден дует в поднасянето на сцена на приказни сюжети от световната съкровищница. В „Цветята на малката Ида“ зрителите попадат в света на театрална анимация, която води малката Ида не само при отговора на въпроса какво се случва с бедните цветя, но и по изключително красив и елегантен начин търси и намира взаимовръзката между раждането и края като един естествен процес, който не бива да плаши никого, особено децата – впечатлителни, любопитни, емоционални. Нежна и цветна театрална история, която задава сериозни въпроси – как да общуваме с децата: да обличаме в приказни костюми истината или да я поднасяме като на зрели хора? Да даваме отговорите право, без увъртане или да отлагаме порастването на детето, като го водим в приказни светове? В постановката зрителят-дете се среща с преходността на нещата и приема живота като низ от случки. Рамката, в ко-

Цветята на малката Ида

ято е поставена тази красива театрална приказка, е рискова – отрядът СОПЛАД може да разточи действието и да го насити с ненужна обяснителност, може и да предизвика зънлив детски смях, който да огрее не само сценичната кутия...

Франсис Монти и Оливие Дюкас ме впечатлиха с елегантен, изобретателен и неочакван прочит на пиесата на Алфред Жари – при тях „Юлю на масата“. Мисля, че смело можем да наречем този спектакъл театър на предмета – в ръцете на двамата актьори, които са и постановчици оживяваха лъжици и вилици, солници и салфетки и всичко това танцуваше свой неповторим театрален танц... Стана ясно, че постановката е на повече от десет години, а нейната свежест беше повече от впечатляваща. Подобна радост от откриването на нови перспективи пред предмета имаше и при словенците в постановката „Изгубеният тон“, където играта между музика и предмети създаде нов сценичен образ, лично за мен, малко разтегнат като време и сила на тона.

Веселка Кунчева и Мариета Голомехова (еден сполучлив тандем) представиха пиесата на Мария Станкова „В тъмното“ с екипа на Кукления театър на Суботица, Сърбия. Един спектакъл с главен герой Мрака като изразител на страховете от детството, които те карат да не надничаш под леглото или да затваряш очи, за да не видиш чудовището... И нежната история за сприятеляването на детето с тъмнината (сполучливо откритие за образа ѝ са променливите топки) и неусетното заиграване и възглеждане един в друг (очите на детето, очите на мрака) се превръща в едно много усмихнато представление за тъмната страна на живота и естествено осветяване на мрака.

И на финала на тези мои усещания за поредното издание на фестивала „Двама са малко – трима са много“. Все по-малко говорим за куклен театър в класическата формулировка на това понятие. Многообразието винаги ме е привличало, но вече осезателно усещам липсата на представление с параван, с кукли, които да ме водят по своя път в тъмнината и само да усещам диханието на човешката намеса в това тайнство – оживяването на куклата. ■

Сливи за смет